

tægtsnedgang som den, der da var Tale om, vilde for en Gaardmand blive ca. 5 Kr. og for en Husmand $1\frac{1}{2}$ Kr. i Gevinst. Man skulde ikke tro, at der var meget at vinde derved. Og for Arbejderne vil det blive fra nogle og tredive til nogle og halvtreds Øre ugentlig; forudsat at de beholde de nuværende gode Lønsatser, som de have, vilde de jo nok kunne bære det. Altsaa, i og for sig indrømmes det fra forskellige Sider, at der er ikke meget at vinde ved Toldnedsættelsen. Og naar vi nu ere færdige og faa en Toldreform, som jeg haaber dog maa blive af den Natur, at Industrien ikke bliver ødelagt, tror jeg, at Befolkningen vil sige: Herre Gud, var det det hele! Var det alt det, I stredes om inde paa Rigsdagen og brugte saa stærke Ord og saa mange lange Taler for at paavise det rette eller det urette deri, er det hele Gevinsten, vi faa? Den ærede Ordfører for Regeringspartiet vil maaske erindre, at ved Undersøgelserne i Toldkommissionen fik vi rigtig gode Oplysninger om, hvor lidt det i Grunden drejede sig om for de enkelte Varer, hvor lidt Nedsættelsen eller Ophævelsen af Beskyttelsen vil komme Forbrugerne til gode. Jeg erindrer et typisk Eksempel fra den Tid med de saakaldte billige Lampeglas, de bleve saa slemt fordyrede ved Tolden; det rejste Peschcke-Køedt, hvis Navn jo er nævnt før her, rundt og fortalte, det var en Uting. Vi undersøgte saa Forholdene paa Glasværkerne og fik at vide, at de producere ogsaa billige Lampeglas, men producere dem med Tab. Vi henvendte os saa til Importørerne og fik at vide, at den Mængde Lampeglas kom fra Bøhmen, hvor Arbejderne leve af Kartoffler og Sild, hvor Arbejdslønnen er billig, hvorfor de kunne konkurrere saaledes, at de danske Glasfabrikker intet tjene. Vi spurgte saa, jeg husker ikke fejl, naar jeg siger, det var Ordføreren for Regeringspartiet, der spurgte: Naar vi nu hæve Tolden, faar den danske Befolkning saa disse Lampeglas 25 Øre billigere? Nej, ikke en eneste Øre billigere, blev der svaret, saa sætter selvfølgelig Udlandet Priserne op, det er kun for at konkurrere herinde, at de sælge saa billigt. Og saadan kunde der nævnes mange Eksempler. Der er talt om de grove og billige Varer, men i Toldkommissionen have vi haft mange Eksempler paa, at de slet ikke laves i Udlandet og slet ikke indføres her. Alt det med den fattige Mands dyre Frakke m. m. har

slet ikke noget paa sig, det er bevist i Toldkommissionen.

Forholdet er i Virkeligheden det, at der her i Danmark har udviklet sig en Industri, som man slet ikke anede for 40 Aar siden, og som nu beskæftiger over 700,000 danske Mænd og Kvinder. Og i Løbet af 30—40 Aar ere vi vel sagtens oppe paa en Befolkning paa 4 Millioner. Hvem skal skaffe Erhverv til dem? Landbruget kan ikke. Allerede nu aftager den danske Industribefolkning for ca. 200 Mill. af Landbrugets Produkter, og til den nævnte Tid vil Industrien være i Stand til at være et fuldstændig købedygtigt Hjemmemarked for det danske Landbrug, der saa ikke vil være afhængigt af Udlandet. Hvilken Betydning vil det da ikke have at bevare en saadan Industri og bevare dens Udviklingsmuligheder? Men vi skulle jo følge Teorien, Frihandelsbølgen, herhjemme, uanset, at de andre Lande gaa i modsat Retning. Saa siger man: Industrien forlanger en Beskyttelse, en Sovepude, hvorpaa de kunne hvile sig og plyndre deres Medborgere. Nej, den Industri og det Haandværk, der skal kæmpe med Udlandet, fordrer blot Ligeberettigelse. De andre Lande have Toldmure og Toldskranker, vi kunne ikke komme ind derfor i Øjeblikket, vi ere henviste til Arbejde for vort eget lille Land, og saa skulle vi sige til alle de øvrige Lande, der have de høje Toldskranker: Kom blot herind, her er Plads! Jeg har i Dag i „Flensborg Avis“ læst en Artikel om, hvorledes man i Tyskland ser paa den nuværende Toldbehandling, det er Centralstedet for Forberedelse af Handelstraktater. Der skrives saaledes, at selv om ikke alle Enkeltheder ved Toldreformen i Danmark nu kunne overses efter de hidtil foreliggende Meldinger, staar allerede saa meget fast, at en betydelig Del af den tyske Udførsel til Danmark vil kunne regne med Toldnedsættelser. Og der nævnes Jern, Jernvarer, Staal, Staaltraad, Galanterivarer, Rør, Olier, grove Jernvarer. Man regner der med Fremtiden; naar man har Overskudsproduktion, som man ikke kan sælge hjemme til nedsat Pris, saa har man et lille Sted, hvor man kan blive af med det, og det er i Danmark; der kan man faa det afsat. Det skulde de Herrer tænke paa. Noget lignende vil jo ogsaa blive Tilfældet for andre Landes Vedkommende. Jeg haaber, at der dog alligevel vil være saa megen Besindighed tilbage under den nu kom-